

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Ad kendte Veje

Citation: Drachmann, Holger: "Ad kendte Veje", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 28. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann04tom-shoot-workid54585/facsimile.pdf> (tilgået 12. februar 2025)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Jeg ligger i Græsset, jeg fik min Bekomst;
 Hvor er mine Sange? jeg har kun et Suk; —
 Du er altfor vidunderlig, altfor smuk,
 Din Dejlighed gjorde mig svimmel.

Lad Sangen kun klinge i Slottets Sal,
 Jeg er ikke med.
 Min Kærlighed søger det skjulteste Sted;
 Der vil den synge sine Sange.
 Jeg vrager det Flitter, de andre stjal,
 Nøgen er min Harpe, kun fattigt mit Kvad, —
 Men hvis Du mig vinked og bønlig bad,
 Da stod jeg i guldslagne Spange.

Da tren jeg i Salen, saa Sangen tav,
 Med mit Sværd i Haand.
 Min Harpe var smykket med Silke og Baand,
 Den skulde vel Visen forandre.
 Lad høre, hvad synger det Sanger-Laug!
 Blomster vil I byde den straalende Viv: —
 Men jeg byder min Ære, byder mit Liv.
 Hvad bliver saa Rest for de andre?

Ad kendte Veje.

O hvor hvert Fjed dog er gammeltungt,
 Naar Vejen skal trædes tilbage;
 Trittet var let, saa tyveaarsungt,
 Da det gik mod de dejlige Dage.
 Liden Fugl paa vor Vej
 Havde travlt med at synge
 Sin Elskovssang;
 I hver Bøgetræsgyng
 Var Legen i Gang. —
 Nu synges, nu leges der ej.
 Kun de susende Graner har endnu Røst,
 Og det lyder som oprørt Vand;
 Det tegner mod Høst.

Elskede! ak, den dobbelte Kiang,
 Som strider i denne Kalden:
 Sangfuglelatter fra kornge! Vang
 Og hulkende Skovvandes Falden!